

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0378 - MS

13.3.2018
č. j. 5 A 172/2015- 25-29

N

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců
Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

S. M. P., narozený XXXXX

bytem XXXXX

státní občan **Íránské** islámské republiky

zastoupený advokátem Mgr

se sídlem Praha 3

proti

Ministerstvo vnitra

žalovanému

se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25. 8. 2015, č.j. MV-42070-6/VS-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Sylvie Kosková

Odůvodnění:**I.****Základ sporu**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministr vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 12. 2014, č.j. VS-966/835.3/2-2014, kterým podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státním občanství“) nebylo vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky.

II.**Obsah žaloby a vyjádření žalovaného**

2. Žalobce v podané žalobě v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávně či neúplně zjištěných skutečností.
3. Konkrétně namítal, že správní orgány nezohlednily listinné důkazy předložené žalobcem po podání žádosti týkající se jeho schopnosti samostatně se živit, když jeho výdělečné poměry vůbec nehodnotily. Rovněž tak správní orgány opomněly posoudit jeho věk a získané vzdělání v České republice.
4. Odmítl závěr správního orgánu I. stupně, že jako nezletilec mohl mít vliv na průběh zdravotního pojištění. Přestože žalovaný uvedený názor korigoval, tato změna se nepromítla do kladného nahlížení na osobu žalobce. Taktéž správní orgány nesprávně posoudily jeho finanční samostatnost, neboť si od jara 2015 hradil zdravotní pojištění ze své mzdy.
5. Namítal, že byl dostatečně integrován, jelikož získal v České republice vzdělání. Splňoval tak podmínky pro udělení občanství a z žalobou napadených rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu mu nebylo uděleno.
6. Žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření ze dne 8. 12. 2015 odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že listinné důkazy nemohly zvrátit závěry správního orgánu I. stupně o nedostatečné transparentnosti žalobcových příjmů. Poukázal na to, že v žalobou napadeném rozhodnutí přehodnotil závěry správního orgánu I. stupně tak, že žalobci nelze přičítat porušení právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, a rovněž se vyjádřil k integraci žadatele, resp. k jím tvrzené pevné a trvalé vazbě k České republice.
8. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Zdůraznil, že žalobce je bezúhonný a v České republice plně integrován. K prokázání schopnosti žalobce samostatně se živit navrhl provést svědecké výslechy J. Č., člena diplomatického sboru, s nímž žalobce dlouhodobě obchoduje; M. S., žalobcova přítel ze studií, který již získal české státní občanství a potvrdil by schopnost žalobce se samostatně živit a stupeň jeho naturalizace. Dále uvedl, že žalobce v současné době pobývá v České republice o dva a půl roku déle, což zvýšilo stupeň jeho integrace do české společnosti. K prokázání tvrzení, že žalobce více než 4 roky nevycestoval do Íránu, soudu předložil jeho cestovní pas k nahlédnutí.
9. Žalobce na jednání uvedl, že v České republice studuje; chce zde pokračovat v kariéře a otevřít si obchod.
10. Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na vyjádření k žalobě a na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.
11. Soud k důkazu konstatoval cestovní pas žalobce, ze kterého vyplynulo, že žalobce hodně cestuje, ale nikoli do Íránu. Dále soud pro nadbytečnost usnesením zamítl návrhy žalobce na provedení

svědeckých výsledků J. Č. a M. S., jelikož soud při rozhodování v dané věci je povinen ve smyslu § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“) vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů. Soud totiž není dalším stupněm v rozhodovacím procesu správních orgánů, jejich rozhodnutí toliko přezkoumává; tudíž soud není v daném řízení oprávněn ke dni svého rozhodnutí hodnotit žalobcovu aktuální schopnost samostatně se živit ani jeho integraci do společnosti.

III.

Obsah správního spisu

12. Žalobce podal dne 30. 12. 2013 u Krajského úřadu Libereckého kraje žádost o udělení státního občanství, doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 28. 1. 2014. Svou žádost odůvodnil tak, že žije v České republice; zvykl si na místní kulturu; cítí se zde jako doma; v budoucnu si vezme za ženu stávající partnerku – českou občanku; se kterou chce mít děti. Uvedl, že má íránské státní občanství; studoval od roku 1996 do roku 2007 v Bejrútu; poté do roku 2011 na britské škole v Praze; dále studoval český a německý jazyk a v roce 2012 začal studovat na angloamerické univerzitě v Praze. Dodal, že pracuje jako překladatel u svého otce, který podniká v oblasti výroby a prodeje českého skla do ciziny.
13. Z Dotazníku ze dne 30. 12. 2013 vyplývá, že žalobce k položce měsíční příjem uvedl „*živi mne rodiče, cca 2.000.000,- Kč (příjem z tlumočení nemám, tlumočím pro firmu svého otce)*“.
14. Žalobce předložil pracovní smlouvu ze dne 16. 8. 2013 uzavřenou se společností XXXXX dle které měl od 19. 8. 2013 vykonávat překladatelskou a administrativní činnost za měsíční mzdu 12.000,- Kč + pohyblivou složku 0-50 %.
15. Z Protokolu ze dne 3. 6. 2014, č.j. VS-966/835.3/2-2014, vyplývá, že žalobce sdělil správnímu orgánu I. stupně, že jeho čistý měsíční příjem za překlady činí cca 10.500,- Kč a k tomu dostává od otce dalších 5.000,- Kč. Zároveň byl správním orgánem I. stupně vyzván, aby doložil daňová příznání otce za roky 2012 až 2013.
16. Žalobce předložil daňová prohlášení společnosti XXXXX za roky 2012 a 2013. Z daňových příznání vyplynulo, že společnost žalobcova otce za rozhodná období nevykazuje žádný zisk, nýbrž naopak ztrátu v hospodaření; přičemž v rámci vyčíslení daňové povinnosti nebyla společností započtena ani žádná daň zaplacená v zahraničí.
17. Dne 10. 6. 2014 žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně prohlášení, v němž změnil svá tvrzení tak, že za období roku 2012 až do léta 2013, kdy neměl vlastní příjem, nebyl závislý na příjmech otce, nýbrž na příjmech svého děda. Děda totiž jeho otci převedl na účet částku ve výši cca 5.896.420,- Kč, což považoval za dostatečnou částku k obživě celé rodiny. Vysvětlil, že jeho děda vlastní maloobchodní prodejní síť v Egyptě, Spojených arabských emirátech a v Íránu, přičemž zisk z podnikání dělí na tři díly, a to mezi sebe, žalobcova otce a strýce.
18. Žalobce v průběhu správního řízení rovněž předložil vysvědčení ze svého studia v Bejrútu; potvrzení ze dne 20. 5. 2014 o tom, že byl od 1. 9. 2008 do 30. 6. 2011 studentem
 potvrzení ze dne 26. 8. 2013 a 22. 5. 2014, že od 31. 8. 2012 s
 výuku. ~~factur společnosti~~ ~~za jazykovou~~
19. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 18. 12. 2014, č.j. VS-966/835.3/2-2014, nevyhověl žádosti žalobce o udělení státního občanství ČR. V odůvodnění uvedl, že žalobce splnil podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, neboť má nejméně 5 let povolen trvalý pobyt na území České republiky; nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin; prokázal znalost českého jazyka. Za nesplněnou považoval správní orgán I. stupně podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť žalobce neprokázal, že byl účasten na veřejném zdravotním pojištění od

Shodu s prvopisem potvrzuje Sylvie Kosková

okamžiku povolení trvalého pobytu, tj ode dne 4. 11. 2002. Přičemž žádné důvody hodné zvláštního zřetele správní orgán I. stupně dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neshledal. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že závislost žalobce na příjmech poskytovaných jeho dědem, který nadto zabezpečuje celou rodinu žadatele i jeho strýce, nepovažuje za transparentní a skýtající finanční jistotu. Poukázal v této souvislosti na rozporná tvrzení žalobce, který v dotazníku uvedl, že jej živí jeho rodiče a příjmy z překladatelské činnosti nemá; přičemž v průběhu řízení uvedl, že od léta 2013 pracuje ve společnosti otce, kde pobírá příjem za překladatelskou činnost ve výši 10.795,- Kč. Správní orgán I. stupně rovněž upozornil, že nikdo z rodiny žalobce není státním občanem České republiky. Na závěr správní orgán I. stupně shrnul, že trvalost vztahu mezi fyzickou osobou a Českou republikou je dána jeho integrací v české společnosti, přičemž každý, kdo žádá české občanství, by měl plnit zákonné povinnosti, platit veřejné dávky a jeho chování by mělo být transparentní a prosté všech pochybností i v otázce získávání finančních prostředků.

20. O rozkladu žalobce rozhodl žalovaný dne 25. 8. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně a obsah žalobcovy rozkladu. Žalovaný se neztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně o povinnostech žalobce ve veřejném zdravotním pojištění, neboť žalobci nelze přičítat k tíži porušování těchto povinností v letech 2002 a 2003 z důvodu jeho nízkého věku; bylo totiž na zákonných zástupcích žalobce, aby za něj tyto povinnosti plnili. Naopak v otázce transparentnosti příjmových zdrojů žalobce dospěl žalovaný ke shodnému závěru jako správní orgán I. stupně. Žalovaný rovněž považoval zdroje žalobcových příjmů za netransparentní, jelikož žalobce o nich poskytl vzájemně rozporné údaje. Žalovaný vysvětlil, že splnění podmínek v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství není jediným předpokladem pro přiznání občanství. Splnění zákonem stanovených podmínek je předpokladem pro správní uvážení správních orgánů, které hodnotí mimo jiné rodinné poměry, pracovní integraci, zdroje, původ a výši příjmů, dodržování právních předpisů a způsob získání pobytu v České republice. Žalovaný zdůraznil, že právě tyto skutečnosti považoval za významné pro prokázání pevného a trvalého vztahu žalobce k České republice. Připustil, že žalobce studoval v letech 2008 až 2011 v Praze, ale mezinárodní britskou školu; předtím studoval v Bejrútu. Tyto skutečnosti posoudil tak, že nedokládají integraci žalobce do české společnosti. Nadto upozornil, že žádný z členů rodiny žalobce není státním občanem České republiky. Uzavřel, že v případě žalobce nebyl naplněn požadavek pevného a trvalého vztahu k České republice.

IV.

Posouzení žaloby

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 s. ř. s.
22. Žaloba není důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:
- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,
 - b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbude dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,

- c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
- d) prokáže znalost českého jazyka a
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.
25. Předně soud zdůrazňuje, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Soud tedy přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné; tudíž obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soud totiž žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumává jen v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. Přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 s. ř. s. Soud se proto nebude zabývat tvrzeními právního zástupce žalobce uplatněnými na ústním jednání, jimiž měl v úmyslu prokázat skutkový stav, který ve věci nastal po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, konkrétně schopnost žalobce se samostatně živit ke dni nařízení ústního jednání a s ohledem na uplynulý čas i vyšší stupeň integrace žalobce v českém prostředí.
26. Podstatnou námitkou žalobce v žalobě byla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení jeho žádosti o udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství.
27. V souvislosti s právním posouzením dané věci soud předně odkazuje na bod [23] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č.j. 7 As 275/2016-50, ve kterém uvedl: „na udělení státního občanství nemá cizinec ze zákona právní nárok, neboť je výsostným právem státu určit, s kým „vstoupí“ do státoobčanského svazku. O jeho udělení rozhoduje pouze a toliko veřejná správa, nikoliv soudy. Úkolem soudu pak není nabrzdovat správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nabrzdit správní uvážení uvážením soudním, ale pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“
28. Rovněž soud poukazuje na právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č.j. 2 As 31/2005-78, a to:
- „I. Žadatelé o udělení státního občanství České republiky vyplývá při splnění podmínek daných ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství, subjektivní právo (nikoliv nárok) na státní občanství.
- II. Zákonem stanovený katalog podmínek, jejichž splnění zákon vyžaduje pro udělení státního občanství, je nutno vykládat jako výčet taxativní. Pojímát jej jako výčet demonstrativní by totiž ve svých důsledcích otevřelo prostor pro protiústavní libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu.
- III. Při hodnocení splnění podmínek pro udělení státního občanství je správní orgán vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, zejména principem proporcionality, který v sobě obsahuje tři dílčí principy: způsobnost a vhodnost dosažení zamýšleného cíle, kterým je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku; potřebnost, podle něhož je povoleno použít toliko nejšetnějšího z více možných prostředků; a přiměřenost v užším smyslu, což znamená, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli.“ Nejvyšší správní soud však pokračuje, že tato skutečnost rozhodně neznamená, že by žadatel neměl na udělení státního občanství subjektivní právo. Ačkoliv tedy splnění stanovených podmínek implikuje toliko naději žadatele na udělení státního občanství, z daného právního ustanovení rovněž vyplývá subjektivní právo, aby příslušný správní orgán vedl o žádosti řádně správní řízení splňující zákonem stanovené podmínky. Správní uvážení daného orgánu tak nesmí být ničím neomezenou úvahou o tom, zda žadatelé státní občanství udělí či nikoliv. Naopak se musí řídit

zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (tj. principem rovnosti a zákazem diskriminace), jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“

29. V nyní projednávané věci není mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce splnil podmínky dle § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Jejich splnění rovněž vyplývá z předloženého správního spisu. Žalobce v žalobě odmítl závěr správního orgánu I. stupně, že nesplnil podmínku dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství týkající se plnění povinností v rámci veřejného zdravotního pojištění. Soud přitakává žalobci, že správní orgán I. stupně uvedenou zákonnou podmínku za splněnou nepovažoval. Dovodil totiž, že žalobce nebyl účasten na pojištění od okamžiku povolení trvalého pobytu, konkrétně v letech 2002 a 2003. Žalovaný ji však za splněnou považoval. Dospěl totiž k závěru, že nelze v neprospěch žalobce hodnotit skutečnost, že za něj jeho zákonní zástupci tyto povinnosti neplnili. Soud považuje za správné posouzení splnění dané podmínky žalovaným, neboť v rozhodné době, tj. v letech 2002 a 2003 bylo žalobci teprve 9, resp. 10 let, byl proto nezletilým dítětem a povinnosti měli plnit jeho zákonní zástupci. Správní řízení tvoří do pravomocného rozhodnutí jeden celek, proto má soud postup žalovaného, jenž výše uvedeným způsobem odstranil vady rozhodnutí v I. stupni za správný a v souladu se zákonem.
30. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že výše uvedená změna právního posouzení žalovaným se měla promítnout do kladného nahlížení na osobu žalobce. Žalovaný srozumitelným způsobem v žalobou napadeném rozhodnutí vysvětlil, že na udělení státního občanství není právní nárok; tudíž byť žalobce splnil zákonem stanovené podmínky dle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, přesto konstatoval existenci jiných důvodů na straně žalobce, jež mu bránily jeho žádosti vyhovět. Konkrétně za důvody pro zamítnutí žádosti označil netransparentnost zdrojů žalobcem tvrzených příjmů a jeho nedostatečnou integraci do české společnosti.
31. Soud má výše uvedený postup žalobce za správný, jelikož při rozhodování o státním občanství nelze vyjít toliko z mechanického posouzení splnění podmínek uvedených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. Již ze znění návětí uvedeného zákonného ustanovení, kde je obsaženo slovo „lze“ vyplývá, že splnění v zákoně vypočtených podmínek nemusí být jediným předpokladem pro udělení státního občanství žadateli. Správní orgány jsou rovněž povinny vzít v potaz konkrétní okolnosti každého případu, jako například rodinný stav, pracovní a sociální vazby. Tedy správní orgány mají v řízení o státním občanství prostor pro správní uvážení nad rámec podmínek stanovených zákonem. Soud však zdůrazňuje, že v rámci volného správního uvážení správní orgány musí respektovat stanovené procesní postupy a základní principy správního rozhodování a jejich rozhodnutí musí být přezkoumatelná, aby při rozhodování správního orgánu byla vyloučena libovůle.
32. Dle názoru soudu žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela srozumitelným a jasným způsobem popsal své úvahy, které jej vedly k zamítnutí žádosti. Konkrétně uvedl, že posuzoval trvalost a pevnost vztahu žalobce k České republice a rovněž jmenoval hlediska, ke kterým při posuzování pevnosti a trvalosti tohoto vztahu přihlížel. Zejména přihlížel k integraci žalobce do české společnosti; jeho rodinným poměrům; pracovní integraci; finančním zdrojům, jejich původu a výši příjmů. Z žalobou napadeného rozhodnutí je tudíž zřejmé, čím se žalovaný při posuzování trvalosti a pevnosti vztahu žalobce k České republice řídil a rovněž na základě jakých úvah došel k závěru o tom, že žalobce takovým vztahem nedisponuje. Žalovaný totiž podrobně popsal, že žalobce až do roku 2007 studoval v Bejrútu a přestože od roku 2008 studoval sice v Praze, jednalo se vždy o mezinárodní školy, což o integraci žalobce do české společnosti ničeho nevypovídá. Soud má uvedenou úvahu správních orgánů o neprokázání integrace žalobce do české společnosti studiem mezinárodních škol umístěných v České republice za logickou a nikterak nevybočující z mezí a hledisek zákonného správního uvážení.

33. Žalovaný při posouzení žádosti rovněž přihlédl k tomu, že žádný člen žalobcovy rodiny české státní občanství nemá.
34. Podrobně žalovaný hodnotil finanční situaci žalobce. Poukázal zejména na rozpory žalobcových tvrzení ohledně zdrojů jeho příjmů. Žalobce totiž nejprve v Dotazníku ze dne 30. 12. 2013 uvedl, že jej živí rodiče. Dne 3. 6. 2014 uvedl, že jej živí otec, jenž v České republice podniká ve společnosti XXXXX, jelikož pracuje v otcově společnosti jako překladatel, z čehož mu plyne měsíční příjem, což doložil pracovní smlouvou ze dne 16. 8. 2013. Po předložení daňových příznání společnosti XXXXX za roky 2012 a 2013, z nichž vyplynulo, že společnost nevykazuje žádný zisk; žalobce v prohlášení ze dne 10. 6. 2014 změnil svá tvrzení, když uvedl, že mu příjem neposkytuje otec, nýbrž jeho děda, a to z maloobchodní sítě prodejen v zahraničí. Správním orgánům však již nikterak neprokázal své tvrzení o příjmech dědy, jimiž má děda finančně zabezpečovat jak sebe, tak žalobcova otce a strýce. Soud se tedy zcela ztotožňuje se závěrem správních orgánů o vnitřně rozporných tvrzeních žalobce týkajících se jeho finančních zdrojů, a rovněž tak o netransparentnosti těchto příjmových zdrojů, když nebyly ze strany žalobce prokázány. Přičemž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedl, že zdroje, původ a výše příjmů považuje za jedno z významných hledisek pro hodnocení trvalosti a pevnosti vztahu žalobce k České republice. Závěr žalovaného, že žalobcovu finanční situaci pokládá za nedostatečně transparentní a neskýtající dostatečnou finanční jistotu na straně žalobce, soud opět posoudil jako logický a nikterak nevybočující z mezí a hledisek zákonného správního uvážení.
35. Námitka žalobce, že byl finančně samostatný, jelikož si od jara 2015 hradil zdravotní pojištění ze své mzdy, nemůže v dané věci obstát. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí totiž nepopíral, že by žalobce neměl příjmy, ale zdůraznil nevěrohodnost zdrojů, z nichž měly příjmy žalobce pocházet.
36. Zcela nedůvodná je i žalobní námitka, že správní orgány nikterak nehodnotily výdělečné poměry žalobce. Jak již uvedeno výše správní orgány za klíčové pro rozhodnutí ve věci měly zjištění, že žalobce nebyl schopen prokázat zdroj jím tvrzeného příjmu, tj. z jakého konkrétního finančního vstupu mu byly následně příjmy poskytovány.
37. Soud shrnuje, že z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný podrobně popsal, k jakým hlediskům přihlížel, jaké skutečnosti u žalobce zjištěl, jak je hodnotil, a tudíž osvětlil, z jakého důvodu nepovažuje vztah žalobce k České republice za trvalý a pevný. Soud se tak neztotožnil s tvrzením žalobce, že není zřejmé, z jakého důvodu nebylo jeho žádosti vyhověno, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že právě neexistence trvalého, pevného a úzkého vztahu žalobce k České republice byla důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce, a tedy pro neudělení českého státního občanství.
38. Za nedůvodnou soud považuje námitku nezohlednění žalobcova vzdělání v České republice. Jak soud již uvedl výše, správní orgány se vzděláním žalobce zabývaly, přičemž za rozhodující pro posouzení jeho integrace do české společnosti považovaly toliko skutečnost, že žalobce v České republice studoval na mezinárodních školách a nikoli na českých školách.
39. Žalobní námitka týkající se nezohlednění listinných důkazů, které žalobce předložil za účelem prokázání jeho schopnosti se samostatně živit, je na samé hranici přezkoumatelnosti, neboť žalobce v podané žalobě řádně nespecifikoval, jaké konkrétní listinné důkazy správní orgány neprovedly a nehodnotily. Proto soud rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že z žalobou napadených rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány finanční situaci žalobce podrobně zabývaly a ve svých rozhodnutích vycházely z veškerých listin, jež jsou založeny ve správním spise.
40. Taktéž žalobní námitku, že správními orgány nebyl zohledněn žalobcův věk, považuje soud za natolik obecně formulovanou, že z ní ani nelze jakkoliv dovodit, proč a za jakým účelem měl být

žalobcův věk v dané věci posuzován a nevyplývá z ní jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím žalobce spatřuje.

41. Rovněž tak žalobní námitka, dle které správní orgány vydaly svá rozhodnutí na základě nesprávně či neúplně zjištěných skutečností, byla uplatněna toliko v obecné rovině, nebyla nikterak blíže specifikována a nevyplývá z ní jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím žalobce spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že v dané věci neshledal porušení povinností správních orgánů a považoval skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. března 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Sylvie Kosková